

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi23.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
mucaadelebirligi4
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

19 HAZİRAN 2024 S.12

Bayram Benim Neyime!

2

Tantanayla ilan ettikleri maaş zamları, zaten hiçbir derde merhem olacak gibi değildi. En sahte enflasyon rakamlarının bile katbekat altındaydı. Şimdi "tasarruf önlemi" adına, "ekonomiyi düzeltme" adına, bu sahte enflasyon oranlarına göre bir düzeltme bile yapmıyorlar. Açlık sınırının altına aylıkla ölüme mahkum köleler haline getirdiler işçileri! Emekliler ise idam cezasına çarptırılmış durumda adeta.

Özel okul öğretmenleri, bayram mesajı niyetine "işten atıldınız" mesajları aldılar patronlardan. Bilfen, Okyanus, Eyüboğlu, İstek, Ted... Yüzlerce öğretmen (yoğun emek sömürsüne uğrayan eğitim işçisi/emekçisi) bir mesajla işsizler ordusuna katıldı. Sendikalı olmak gibi büyük bir suç işlemişlerdi çünkü hepsi! Öğretmen Sendikası sığağa, güneşe, yağmura aldırılmadan nöbette. Bayrama "direniş nöbeti" ile girdi.

Özcesi, işçi ve emekçiler için durum, "bayram benim neyime!"

2

Faşist İktidar Yönetemiyor

4

Düzen Savunmada

8

Olağan Dışı Bir Yaz

9

İsviçre'de Kadın Grevi

12

"Burada Emperyalizme, Faşizme Karşı Mücadelemizi Başlattık"

Bayram Benim Neyime!

Manşet

Emekçi haneler, kelimenin gerçek anlamında açlık ve yoksulluk yangınıyla kavruluyor. Geçim derdi değil, yaşam derdi, yaşama tutunma derdi var artık işçilerin, işsizlerin...

Hayata tutunabilmek, çocuklarını hayatta tutabilmek sorunuyla karşı karşıyalar.

Yok "Orta Vadeli Program", yok "kemer sıkma", yok "yakında tüm sıkıntılar geçecek"... Hepsi lakırdı, hepsi bol keseden sahte hayal. Oysa çocukların gözlerindeki dehşetli açlık, yokluk gerçek. Hem de en dayanılmazından!

Tantanayla ilan ettikleri maaş zamları, zaten hiçbir derde merhem olacak gibi değildi. En sahte enflasyon rakamlarının bile katbekat altındaydı. Şimdi "tasarruf önlemi" adına, "ekonomiyi düzeltme" adına, bu sahte enflasyon oranlarına göre bir düzeltme bile yapmıyorlar. Açlık sınırının altına aylıkla ölüme mahkum köleler haline getirdiler işçileri! Emekliler ise idam cezasına çarptırılmış durumda adeta.

Özel okul öğretmenleri, bayram mesajı niyetine "işten atıldınız" mesajları aldılar patronlardan. Bilfen, Okyanus, Eyüboğlu, İstek, Ted... Yüzlerce öğretmen (yoğun emek sömürsüne uğrayan eğitim işçisi/emekçisi) bir mesajla işsizler ordusuna katıldı. Sendikalı olmak gibi büyük bir suç işlemişlerdi çünkü hepsi! Öğretmen Sendikası sığağa, güneşe, yağmura aldirmeden nöbette. Bayrama "direniş nöbeti" ile girdi.

Özcesi, işçi ve emekçiler için durum, "bayram benim neyime"!

Bıçak kemikte idi, kemiği kesmeye başladı uzunca bir süredir. İş talebi, zam talebi dalga dalga yayılıyor işçiler ve emekçiler arasında. Hiç kuşku yok, bu "masum ekonomik talepler" kurtuluş demek değil; ama çok zorlu kavgaları tetikleyecek. Çünkü işin ucu, artık hayata tutunma meselesine vardı çoktan.

Zorlu kavga bir kez başladı mı, mevcut şartlarda hızla büyümek, politik perspektifle güçlenmek zorundadır. "Zam" diye çıkılan yolun sonunun, hükümeti ve iktidarı alaşağı etme kavgasına varması, bugün için sanıldığı kadar uzak değil. İşler o raddeye vardığında, işçi ve emekçiler olarak hep birlikte haykıracağız: "İktidara yürüyoruz, gün damlar yüreğime"!

Faşist İktidar Yönetemiyor

Editör

Dinci faşist yönetim ve tekelci sermaye sınıfı cephesinde durum kötü. Ne yapacaklarını, nasıl yöneteceklerini şaşırmış durumdadır. Eskisi gibi devam edemiyorlar; eskisinin yerine ne koyaçaklarını bilmiyorlar.

Önce RTE sahne aldı ve "siyasette yumuşama lazım" demişti. Çok "sert" gittiklerini, bunun emekçi sınıflarda ve Kürt halkında büyük tepkilere yol açtığını görmüşlerdi. Yerel seçim sonuçları onlarda bu değerlendirmeye yol açmıştı. Düzenin öteki partisinin genel başkanı, kavramı düzeltmek istedi ve "yumuşama" yerine "normalleşme" kavramını tercih ettiğini söyledi.

Düzen açısından bir şeyler ters gidiyordu; dümen kırmak lazımdı. Bir kez daha, "egemen sınıf, bir yöntemden ötekine keyfi nedenlerle değil, varlık koşullarının zorunlu gereği geçer". Toplumun yönetme yöntemlerinde bir değişiklik yapmak gerekiyordu ama var olanın yerine ne koyulmalıydı ya da koyulabilirdi? Sorun buradaydı.

Düzenin iki ana partisi, AKP ve "komünist"lerin "utanarak sıkılarak değil" düpedüz destekledikleri CHP, yöntem değişikliğinde, kavramlar hariç, fikir birliği içindeydiler. Onlar, fikir birliğine varıp, "yumuşama-normalleşme" deyiverince, sadece bu sözcükler, sosyal reformist partileri, uzlaşmacıları, liberalleri yumuşacak yapmaya yetti de arttı bile. Demokratik açılımlar,

"Kürt sorunu"nun barışçıl çözümü, toplumsal barış, diyalog, siyasal çözüm vb. üzerine yorum ve değerlendirmeler gırla gitti.

Burjuva sınıfın ve faşist devletin kendilerine merhamet gösterceği korkusu ve umuduyla dolu boş bir bağırsaktan ibaret olan bu darkafalıların dinci faşist yönetimin "yumuşayacağına" dair tüm umutları söndü.

Egemenliğini sürdürmek üzere toplumu yönetme yöntemleri konusunda kısa süren bir yalpalamadan sonra dinci faşist iktidar, eski yöntemlerle yola devam kararı almış görünüyor. RTE'nin son açıklaması buna güçlü bir işaret kabul edilmeli. Şöyle demiş son açıklamasında RTE:

"Cumhur İttifakı, 85 milyonun birliğinin, dirliğinin ve kardeşliğinin teminatıdır. İttifakımız ne kadar güçlü olursa, Türkiye de o derece güvende olacaktır. Bunun için fitne kazanı kaynatanların oyunlarına kesinlikle gelmeyeceğiz. Partimizin ve ittifakımızın surlarında gedik açılmasına fırsat vermeyeceğiz. Mücadelemizi saflarımızı daha da sıkılaştırarak, dayanışmamızı güçlendirerek yürüteceğiz. Siz dava arkadaşlarıma güveniyorum"

Önce bu sözleri gerçek anlamına çevirelim. Birinci cümlelerin Türkçesi, Cumhur İttifakı, tekelci sermaye sınıfı egemenliğinin teminatıdır. İkinci cümlelerin gerçek anlamı; dinci faşist ittifak

ne kadar güçlü olursa tekelci sermaye sınıfı egemenliği o derece güvende olacaktır. Beşinci cümleyle demek istiyor ki RTE, "yumuşama" filan bekleyenler havalarını alacak, faşist baskı ve terörü arttırarak yola devam edeceğiz. Bu konuda "dava arkadaşlarına" yani resmi-sivil faşistlere güveniyor.

Darkafalı ahmakların, faşizmden ve kapitalist sömürden çıkış için birleşik devrimden başka yol olmadığını anlamaları için daha ne lazım?

Ayrıca şu ifadeye de açıklık getirmek gerek: "Bunun için fitne kazanı kaynatanların oyunlarına kesinlikle gelmeyeceğiz." Doğrusu böyle bir kazan kaynatan filan yok. "Yumuşama" konusunu ortaya atan RTE'den başkası değildi. Bu sözcüğü onun kulağına fısıldayanlar bu öneriden vazgeçince kendileri de çark etmek zorunda kaldılar. Kürt halkı, Türkiye işçi sınıfı, emekçileri, yoksul kitleleri bir ayaklanma, bir devrim için enerji biriktirirken ve önümüzdeki dönemde bu enerjinin katlanarak büyümesi beklenirken "yumuşacık" halde egemenliği ayakta tutmanın mümkün olmadığını anlayacak tecrübeleri vardı.

Biraz sallanır gibi oldukları doğrudur. Bu, karar anında her zaman görülebilecek bir durumdur. Ama tekelci sermaye sınıf ve dinci faşist iktidar durumu hemen toparlamış görünüyor. Elbette, bu karar sürecinde sadece tekelci sermaye sınıfını görmek büyük bir eksiklik olur. Esas karar verici mekanizma olarak emperyalist devletleri ve emperyalist mali sermaye odaklarını hesaba katmadan olmaz. Onlar ise, dünya işçi sınıfına, emekçi halklarına, sosyalist ülkelere, Rusya ve Çin'e karşı kanlı bir savaşa hazırlandıkları bir süreçte, en ihtiyaç duydukları bir devlette at değiştirmenin doğru olmadığını bilecek kadar deneyim sahibidirler.

Çok değil, daha bir hafta önce, ABD'nin Ankara Büyükelçisi Jeff Flake, " tarafların İsrail'in Gazze Savaşı konusundaki anlaşmazlığına rağmen Türkiye'nin ABD ile ortaklığının hiç olmadığı kadar güçlü olduğunu" belirtmiş. Bazı haber siteleri bu açıklamayı, "Türkiye Batı'ya demir atmış durumda" biçiminde vermişler ki, doğruluğundan şüphe etmek için en ufak bir neden yok.

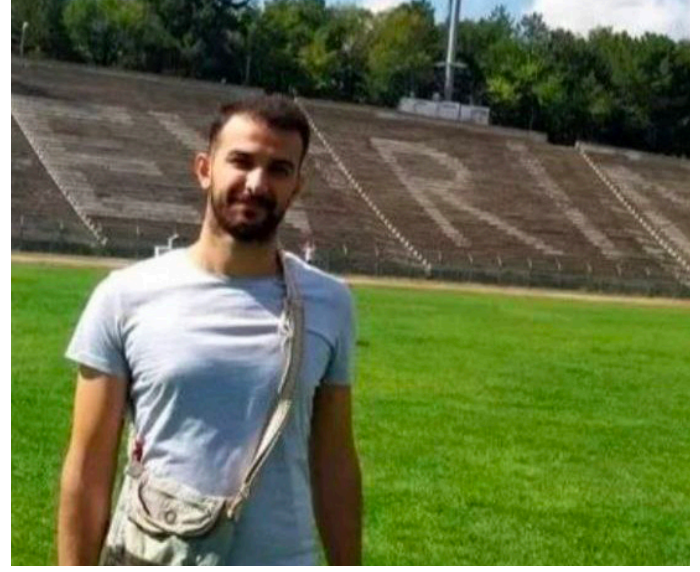
Özetle tekelci sermaye sınıfının ve onun devletinin, yönetiminin emperyalist devletlerle, mali sermaye güçleriyle stratejik ortaklığı, bu dinci faşist iktidar döneminde, daha önce hiç olmadığı kadar, güçlü. Onun için ufak bir dalgalanmadan, buna "kararsızlık" da demek mümkün, sonra, düzen cephesinde sular durulmuş gibi.

Şimdi başa dönüp şu soruyu sorabiliriz: Bütün bu karmaşanın sonu sonuna sebebi nedir? En kısa haliyle, dinci faşist iktidar, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, emekçileri ve ezilen-sömürülen halklarının gittikçe büyüyen öfkesi, devrimci enerjisi karşısında yola nasıl devam edeceğini bilemiyor. Şimdilik, "eski yöntemlerle yola devam" demiş olmaları gerçeği değiştirmiyor. Çünkü iki ülkenin birleşik devriminin toplumsal ordusu, artık eski yöntemlerle yönetilmek istemiyor. Yaşamlarında köklü değişiklik, baskı ve sömürden tam kurtuluş konusunda kesin bir kararlılık, bir ısrar içindeler. Düzen güçleri devrimin toplumsal güçlerine baş eğdiremiyor.

Bu, birleşik devrimin köklerinin sağlamlığının, gücünün şaşmaz kanıtıdır. Onun için şimdi, birleşik devrime vurgu yapmak, birleşik devrimin propaganda ve ajitasyonunu ısrarla sürdürmek yaşamsal önemdedir.

Onun için büyük bir güvenle, biz kazanacağız diyoruz.

Serdar Aktürk Tahliye Edildi

İzmir'de Van halkının iradesine sahip çıktığı için yapılan eylemlere katılan ve bu eylemler gerekçe gösterilerek 18 Mayıs'tan bu yana tutuklu bulunan yoldaşımız Serdar Aktürk'ünde içinde olduğu 9 devrimci 13 Haziran tarihinde tahliye edildi.

Deniz Poyraz Ölümsüzdür

17 Haziran 2021 tarihinde katledilen Deniz Poyraz'ın katledilişinin 3. yılında, İzmir Devrimci Öğrenci Birliği'nden gençler ailesini ziyaret etti.

Deniz'in ve katledilen tüm devrimcilerin mücadelesini sürdürmeye devam edeceğiz! diyen DÖB'lüler devrim savaşçılarını sahiplenmeye çağırıyor.

Deniz Poyraz'ın katledilmesi münferit değil, Kürt Halkı'na dönük sistemli-organize siyasi bir saldırıydı.

Düzen Savunmada

Taylan Işık

Birleşik devrimin gücünü küçümseyip burjuva sınıfın, bu sınıfın egemenliğinin bekçisi olarak faşist devletin ve dinci faşist yönetimin gücü karşısında yerlere kadar eğilenlerin bir kez daha şaşıracakları bir tespit yapalım: Dinci faşist iktidar ve faşist devlet birleşik devrimin ilerleyişi ve sürekli artan gücü karşısında savunmada.

Pek çok belirtisi var bu tespitimizin, ama hemen akla gelecek ilk iki belirtisi olarak şunları işaret edebiliriz.

Birincisi, dinci faşist iktidarın başı, yerel seçimlerden hemen sonra, beklenmedik bir anda ve durduk yerde "normalleşme-yumuşama"nın bir ihtiyaç haline geldiğini açıkladı:

"Ben de Özgür beye ilk fırsatta böyle bir ziyaretin karşılığını yapacağımı söyledim. Türkiye'nin buna ihtiyacı var. Türk siyasetinin buna ihtiyacı var. İlk fırsatta da bu ziyareti gerçekleştirerek Türkiye'de siyasetin yumuşama sürecini başlatalım istiyorum. Bu adımı da atacağız."

Elbette, dinci faşist iktidarın başı, böyle birden bire "siyasette yumuşama"ya gidilmesi gerektiğini ve gidileceğini söylerken hidayete ermiş filan değildi. Arkasında son yerel seçimlerin sonuçları bir heyula gibi duruyordu. Orada, dinci faşizmin kitle desteğinin hızla eridiğini ve en az bunun kadar önemli olan seçimlere katılımın düşüklüğünü görüyordu. Kitleler üzerindeki etkisinin giderek zayıflaması faşizm için ölümcül bir işaretti.

Koltuk değneğine sarılması gerekiyordu. Bu CHP idi. CHP de benzer sonuçlara varmış ve bunun düzen açısından tehlikesini anında farketmişti. Onun için, CHP Genel Başkanı, "zafer" ilan ettiği yerel seçimlerden hemen sonra "erken seçim çağrısı yapmıyoruz" dedi. Dinci faşist yönetime, her zaman yaptığı gibi, en çok ihtiyaç duyduğu anda can simidini atmıştı.

Guguk kuşu horozu, horoz da guguk kuşunu övmeye başlamıştı. Karşılıklı ziyaretler başladı; burjuva basın, liberal internet gazeteleri ve mahallenin tüm yazar-çizerleri bu karşılıklı ziyaretlere hiç de sahip olmadıkları önemi yüklemeye, adeta göklere çıkarmaya başladılar. RTE'nin CHP'yi ziyaretinde kim nereye oturacak, sandalye düzeni nasıl olacak, hangi bayrak ve amblemler nereye yerleştirilecek gibi ıvır-zıvır şeyler günlerce halkların kafasına boca edildi. Denizin ortasında boğulmamak için saman çöpünden medet umuyorlardı.

Konumuz olmadığı için, şu noktayı işaret etmekle yetinip geçelim: Sosyal reformist, liberal ve uzlaşmacılar RTE'nin "siyasette yumuşama sürecini başlatma" ifadesinden hiç olmadığı kadar umutlanmışlardı.

Genel olarak tekelci sermaye sınıfının, özel olarak bu sınıf adına dinci faşist iktidarın ve faşist devletin birleşik devrim karşısında savunma durumunda olduklarının bir başka işareti, aralarındaki çelişki, çatışma ve kargaşanın derinleşmesidir.

Tam "yumuşuyoruz" derken, RTE-CHP görüşmesinden "satışa mı geliyoruz diye nem kapan MHP CHP ve çiçeği burnunda Genel Başkanı hakkında tehdit ve hakaretlere varan ifadeler kullanmaya başladı. Karşıdan yanıt gecikmedi. "İki iri kıyım vampir kılıkliya söylüyoruz" başlığıyla yapılan CHP açıklaması seviyeyi göstermesi bakımından aktarmaya değer:

"Dolayısıyla koltuk milliyetçilerini uyarıyoruz: Konuşurken dikkat edin. Kendi foseptiğinizden gelen kokular, dava partisi diye bilinen MHP'yi bir kriminal vaka odağına çevirmiş, halis duyguyla düşüncesini taşıyan ülkücüleri zan altında bırakmıştır. (...)

1980 öncesinde memleketin gençlerini vurmak için pusu kuran anlayışın bugünkü temsilcisi koltuk milliyetçisi bu iki iri kıyım vampir kılıkliya söylüyoruz: Cumhuriyet Halk Partisi'ni ve Genel Başkanını tehdit etmek sizin haddinize değildir."

Ama biz bu horoz dövüşünü bir kenara bırakıp işin özüne dönersek şunu görürüz; "Yumuşama" söyleminin arkasında, birleşik devrim karşısında savunma pozisyonunda olan tekelci sermaye sınıfının 70'li yıllardan beri özlemine duyduğu iki büyük burjuva parti arasında uyumlu bir koalisyon kurma hayali vardı. Bu, geçmişte AP-CHP koalisyonu biçimindeydi.

Söz konusu yıllarda iç savaş ve devrimin gelişimi karşısında AP-CHP koalisyonunu kurmak tekelci sermaye sınıfının en büyük özlemiydi.

Olmadı, yapamadı. Yerine 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünü koydular.

90'lı yılların iç savaş ve serhildanlar-ayaklanmalar döneminde bir ölçüde bunu başarabildi. Parçalanmış, yıpranmış AP'den arta kalan DYP ile yine parçalanmış, hırpalanmış CHP'den arta kalan SHP'yi bir araya getirip DYP-SHP koalisyonunu yapabilmışlerdi. İç savaş, Kürt halkının serhildanları, gerilla savaşı, şehir savaşları, grevler, kitle gösterileri, isyan ve ayaklanmalarla baş edebilmek için "güçlü hükümet"e ihtiyaçları vardı. Bu koalisyonla 2 Temmuz Sivas katliamını, gözaltında kayıpları, açık-gizli infazları, köy yakmaları, vb. yaptılar. Faşizmin insan biçiminde vücut bulmuş hali olan Mehmet Ağar'ın "bin operasyon yaptık" dediği dönemdi. En kanlı dönemlerden biriydi, kısacası.

Fakat burjuvazi açısından bunun da handikapları vardı. İki büyük partisini böyle sahaya sürmesi, ikisinin de aynı süreçte yıpranması, emekçi sınıflar üzerindeki ideolojik ve politik etkilerini yitirmeleri anlamına geliyordu. Yetmişli yıllardan beri, sert sınıf savaşının, iç savaşın içinde faşist güçler arasında yerini almış, haliyle bir hayli deneyim kazanmış diyebileceğimiz faşist Bahçeli, kendini ve partisini ayrı tutarak, "isterlerse AKP-CHP koalisyon hükümeti kurabilirler" dedi. Kendisi ve partisi, diğer iki partinin kitleler nezdinde teşhir olup ideolojik-politik etkilerini yitirmeleri ihtimaline karşı, rezerv güç olarak kalmalıydı.

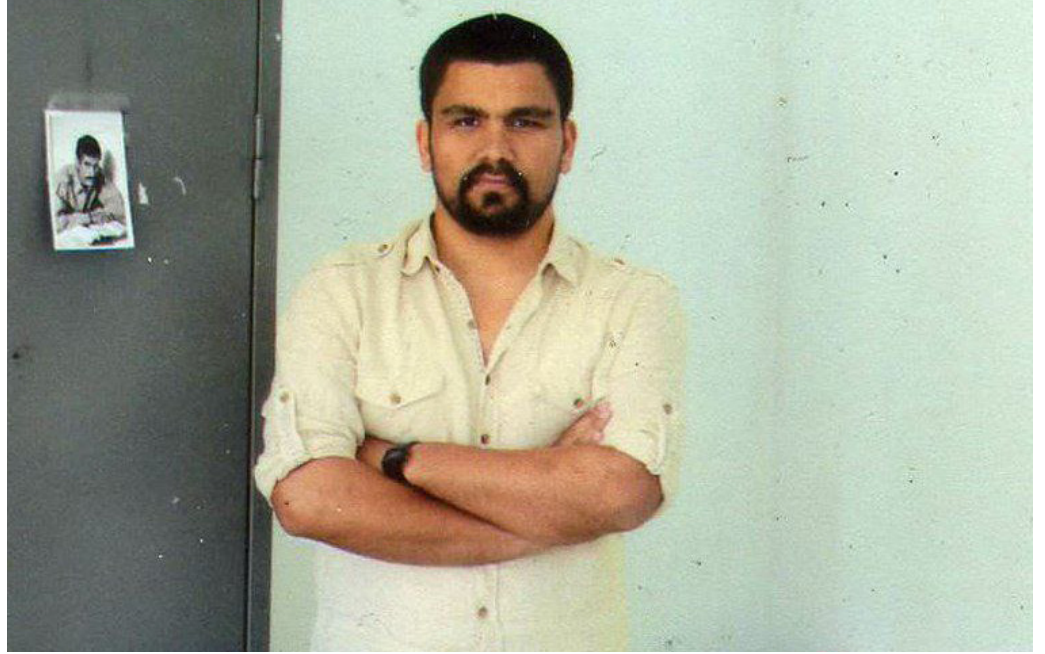
Ancak, öyle anlaşılıyor ki, tekelci sermaye sınıfı ve onun politik güçleri bu konuda kararsızlar. "Güçlü hükümet"e ihtiyaç duydukları kesin, ancak iki büyük burjuva partinin aynı anda işçi sınıfı ve iki ülkenin emekçi halkları üzerinde tüm politik-ideolojik etkilerini yitirmeleri tehlikesi de var ki bu, birleşik devrimin önü alınamaz şekilde güçlenmesi anlamına gelir. Bu yüzden dinci faşist parti, frene basar gibi yaptı ve MHP'nin kenarda tutulacağı bir hükümet senaryosuna şimdilik "irademiz tam" sözüyle fren yaptı.

Tekelci sermaye sınıfının "güçlü hükümet"e ihtiyaç duyduğu tartışmasız. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, emekçi halkları üzerinde tam bir faşist terör estirmek için gerekiyor bu. Bu hükümet biçimi ister CHP'nin resmen hükümete dahil edilmesi biçiminde olsun, isterse hükümete dahil edilmeden pratik destek biçiminde olsun hayata geçirilmek isteniyor.

Sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların, kendini çok bilmiş liberal tayfanın duyar duymaz sevindirici oldukları "yumuşama"nın hedefi bu.

Ne yapsalar birleşik devrimin gelişimini durduramıyorlar. Ne yapsalar, işçi sınıfının, Kürt halkının, Türkiye emekçi sınıflarının direncini kıramıyorlar.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

Gün geçmiyor ki, zindanlar cephesinden saldırı ve keyfilik haberleri gelsin. Tutsakların tahliyelerinin engellenmesi için her türlü bahaneye başvuran devlet buna zemin hazırlamak için sürekli olarak suç uyduruyor.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nde tutsaklara, 1 ay önce kapattıkları kameralar nedeni ile hücre cezası verilirken, Leninist Tutsak Sami Tunca, "kamera kapatma" suçuna genel olarak disiplin cezası verilmediği için, cezanın "duvara zarar vermek" suçlaması ile verildiğini söyledi. 1 günlük hücre cezası alan tutsaklar, itiraz için infaz hakimliğine başvuracaklar.

Karabük T Tipi Kapalı Cezaevinde ise, 14 Haziran'da TEM şube ekipleri tarafından baskın düzenlendiği ve 10 saat arama yapıldığı öğrenildi. Savcılık kararıyla yapılan arama sırasında ise tutsakların el yazmalarına, Kürtçe hikaye-öykü çalışmaları, dergi, kitap, ailelerine

ait rehber ve adres notlarına el konuldu. Hepsi idarenin denetiminden geçen bu kitap ve dergiler tutsakların tahliyesinin engellenmesi bahanesi haline getiriliyor. İnfazlarını tamamlamalarına rağmen tahliyeleri engellenen birçok tutsak bulunuyor.

Sincan Kadın Kapalı Cezaevinde de durumlar pek farklı değil. İdare Gözlem Kurulu kararı ile tahliye edilmesi gereken 14 siyasi kadının tahliyesi keyfi olarak engelleniyor. İnfazın ertelenme gerekçesi olarak da seyir defteri kayıtlarında olumsuz veri girişi olduğu, cezaevinin iyileştirme programının kabul edilmediği, mülakata çıkmak istemediği, iyi hal sistemi ve iyi hal uygulamalarını yerine getirmediği, cezaevinin koyduğu kurallara uyulmadığı, arkadaşları ile birlikte kaldığı, pişmanlık göstermediği, slogan ve zılgıt attığı, kütüphane neden yeterince kitap alınmadığı gerekçeleri gösteriliyor.

Öğretmen Sendikası Bayramda da Mücadele Dersi Veriyor

Öğretmen Sendikası üyeleri, Taban Maaş Hakkı için Ankara'da Meclis Parkında ve İl Millî Eğitim Müdürlükleri önünde başlattıkları Eğitim Nöbetine devam ediyor. Öğretmenler Eğitim Nöbeti'nin 19. gününde (13 Haziran) yine Millî Eğitim Bakanlığı önünde taban maaş hakkı ve süreli sözleşmelerin kaldırılması talebiyle basın açıklaması ve oturma eylemi düzenledi.

"Kazanana Kadar Alanı Terk Etmeyeceğiz"

Sendika Genel Sekreteri Hüseyin Aksoy öğretmenlerin 19 gündür nasıl bir direniş hikayesi yazdığını anlattı.

"Bizler öğretmenler olarak, direniş hikayesinin devamıyla ilgili öngörülerini zayıf olan bakanlığa ve patronlara bir bilgilendirme yapıyoruz. Bu hikayenin sonunda kazanan öğretmenler olacak, kazanan emek olacak. Öğretmen Sendikası, süreç kazanımla sonuçlanana kadar Ankara'yı terk etmeyecek. Öğretmen Sendikası üyeleri yarın mesai bitimini bekliyor. Mücadeleyi büyütmek için Ankara'ya yürüyor. Pazar günü bayram, memlekette tüm koşullara rağmen bir bayram coşkusu olacak. Biz şunu söylüyoruz; taban maaş geri gelene kadar özel eğitim kurumlarında çalışan öğretmenlere bayram yok. Bu sebeple sendikamız bayramı alanlarda eğitim nöbetinde karşılayacak. Bu bayram bizlerin kararlılığına dair vereceği büyük bir mesaj olarak duruyor. Bayramlar ve özel günler bizim için anlamını yitirdi. Bizim için bayram kazanınca gelecek, kazanıncaya kadar alanı terk etmiyoruz."

Özel eğitim kurumlarında okulların tatile girmesiyle birçok okulda öğretmenler sözleşmelerinin sona ermesinin ardından işsiz kaldı. Öğretmen Sendikası bu nedenle Eğitim Nöbetini özel eğitim kurumları önüne de taşımaya başladı.

Bilfen'e Uyarı "İlk Hak Gaspında Yine Karşınızda Olacağız!"

Öğretmen Sendikası üyeleri 13 Haziran'da sendikalı oldukları için öğ-

retmenleri işten çıkaran Bilfen okulu önündeydi.

"Asgari Ücret ve Sömürü Düzenine Son Vereceğiz! Öğretmenler Sizin Köleniz Değil" yazılı pankart açarak Bilfen önüne yürüyen öğretmenleri polis engellemeye çalıştı. Fakat öğretmenler kararlı bir şekilde alana giderek basın açıklaması gerçekleştirdi.

Öğrencilerden alınan eğitim ücretlerinin en yüksek olduğu kurumlardan biri olan Bilfen Okullarının öğretmenlere piyasadaki en düşük ücretlerin ödendiği söylendi. Şubat ayından bu yana çeşitli baskı ve tehditlere maruz kalan birçok öğretmenin önceden haber verilmeksizin işlerine son verildiği öğrenildi. Öğretmenlerin işten atılmalarının asıl nedeninin sendikal faaliyetleri olduğu belirtilen açıklamada "Fakat şunu unutmayın, okullarda birçok sendikalı öğretmen var. Ve ilk hak ihlalinde yine karşınıza çıkacaklardır. Hiçbiri korkmuyor. Hiçbirini sindiremez, engelleyemezsiniz" denildi.

İstanbul'da Yusuf Tekin'e Karne

Öğretmen Sendikası ve Eğitim-Sen üyesi öğretmenler, İstanbul Sultanahmet'te bulunan İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde Yusuf Tekin'in yıl sonu karnesini açıkladı. "Öğretmenlerin sorunları için verdiği mücadeleyi yok sayarak çözüm önerilerimizi 'dayatma' olarak gören Yusuf Tekin karnesine bir göz atın! Sayın Yusuf Tekin, öğretmenlerin haklarını vermede '0' puan, patronlarla işbirliğinde '100' puan aldı. Taban Maaş dersine iyi çalış!" denildi.

Özel Mersin Dizge Lisesi Önünde Eğitim Nöbeti

14 Haziran'da Öğretmen Sendikası'nın Mersin Şubesi Eğitim Nöbetini, öğretmenleri asgari ücretle çalıştıran ve maaşlarını ödemeyen okul patronu Özel Mersin Dizge Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi önüne taşıdı. Öğretmenler, kendilerini ucuz iş gücü olarak gören ve haklarını vermeyen tüm okul patronlarını uyararak, haklarını gasp eden özel okulların, Millî Eğitim Bakanlığı'nın ve Meclis Parkındaki Eğitim Nöbetlerinin devam edeceğini vurguladı.

Yaşasın Öğretmen Dayanışması

Öğretmen Sendikası üyeleri 15 Haziran'da Eğitim-İş Sendikası'nın yeni eğitim müfredatına ilişkin Millî Eğitim Bakanlığı ve İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde yaptığı eylemlere katıldı. Eylemde öğretmenlerin başta insanca yaşanacak ücret, bilimsel, parasız, nitelikli eğitim hakkı için mücadelesinde ortak taleplerini dile getirdi.

Öğretmene Şiddet Protesto Edildi

Kocaeli Derince Özel Asaf Okullarında görev yapan bir öğretmene kurum patronu tarafından şiddet uygulanması protesto edildi.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası Kadın Komisyonunun Meclis Parkında yaptığı açıklamada "Kendilerini öğretmenin ve eğitim sisteminin sahibi sanan zorbaların okul sahibi olmalarının önünü açan her türlü uygulamanın kaldırılması gerektiğinin ispatıdır bu yaşananlar. Öğretmenlerin yanındayız. Eğitimi bu zorbaların eline bırakmıyoruz." denildi.

Bayramda Eğitim Nöbeti'ne Devam

Öğretmen Sendikası, okulların tatile girmesiyle birlikte tüm üyelerini Ankara Meclis Parkındaki nöbete katılmaya çağırdı. İmkânı olan öğretmenler Ankara'ya giderek eğitim nöbetine katılıyor.

Sendika bir yandan Meclis Parkında Eğitim Nöbetine devam ederken, bir yandan da birçok özel eğitim kurumunda işlerine son verilen öğretmenlerin hakları için okullar önünde eylem yapmaya devam ediyor. Ankara sokaklarında ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıtımları ve afişleme çalışmaları da yapan öğretmenler sokakları boş bırakmayarak eylemlerini büyütüyor.

"Lokmanızı Gırtlığınızda Bırakacağız!"

Malatya'da geçtiğimiz günlerde, Battalgazi Çarşı İnşaatı Emlak Konut şantiyesinde çalışan inşaat işçilerinin hakları LEDA Grup tarafından gasp edildi ve işçiler şantiyeden atıldı. Bunun üzerine 12 Haziran günü İnşaat Bir-Sen ve Emegin Gücü Derneği öncülüğünde işçiler şantiye önünde eyleme başladı.

İnşaat işçilerinin eyleme başlaması üzerine çok sayıda çevik kuvvet polisi gelerek şantiye önünü ablukaya aldı. İşçilerin gasp edilen hakları için yaptıkları eylemin yasal olmadığını iddia ederek işçileri biber gazı, tazyikli su ile saldıran polis işçileri darp ederek gözaltına aldı. Birkaç işçi saldırı sonrası hastanede tedavi altına alındı.

İşçiler yaşadıkları şiddetli polis saldırısına rağmen 13 Haziran günü yine şantiye önüne gelerek eyleme devam etti.

Bir inşaat işçisi "Bir çikolata çalan 36 sene hapis cezası alıyor. Ama patronlar 200 işçinin hakkını alıyor kimse bir şey demiyor. Nasıl olacak böyle? Evde ailemiz çoluk çocuğumuz bayram harçlığı bekliyor. Bizim cebimizde para yok. Patronlar bırakmış gitmiş. Muhatap bile bulamıyoruz." diyerek tepki gösterdi.

"Yıllardır bütün şantiyelerde aynı durumu yaşıyoruz. İşçilerin haklarını gasp eden Emlak Konut'un ve LEDA Grup'un yöneticileri, işçilerin gasp ettikleri emeğini alınterini gidip yine bizim yaptığımız ama hiç içine giremediğimiz lüks otellerde tatil yapacaklar. Ama şunu da bilsinler, akşam yastığa başlarını kaldıklarında şunu da düşünsünler; Eğer bizim paramız ödenmezse lokmanızı gırtlığınızda bırakacağız. Biz buradayız, hakkımızı almadan hiçbir yere gitmiyoruz. Aklınızı başınıza alın. Zaten bütün yasaları da çiğnemiştiniz. Biz emeğimizi alın terimizi alıncaya kadar buradayız dedi. İşçiler sloganlarla ve alkışlarla

şantiye önünde eyleme devam etti.

Emegin Gücü Derneği Samsun Temsilciliği de Malatya ile eş zamanlı Cumhuriyet Meydanı'nda eylem yaptı. İnşaat Bir-Sen Başkan Yardımcısı ve Emegin Gücü Derneği Samsun Temsilcisi Yüksel Kanbay, Malatya Battalgazi Zile Çarşısı inşaatında çalışan işçilerin haklarını gasp eden LEDA Grup patronlarına seslenerek "Battal Gazi Zile Çarşısı inşaatında çalışan ve hakları gasp edilen arkadaşlarımızın haklarının ödenmesi için buradayız. Buradan uyarıyoruz; orada bulunan 150 arkadaşımızdan her birisi hakkını alıncaya kadar her yerde eylemlerimiz sürecektir. Bir an önce arkadaşlarımızın haklarını ödeyin." dedi.

Benzer zamanlarda Malatya Battalgazi Zile Çarşısı şantiyesinden bir grup işçi LEDA Grup'un Ankara'da bulunan genel merkezi önünde eylem yapmak üzere Ankara'ya yola çıktı. İşçiler Ankara'ya varmak üzereyken LEDA Grup yetkilileri iletişime geçerek işçilerin haklarının ödeneceğini bildirdi.

İşçiler Ankara'ya ulaştıklarında Meclis Parkı'nda Taban Maaş Hakkı için Eğitim Nöbeti'nde olan Özel Sek-

tör Öğretmenleri Sendikası üyelerine dayanışma ziyaretinde bulundu.

Emegin Gücü Derneği ve İnşaat Bir-Sen Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol burada yaptığı konuşmada "Bizler inşaat işçileriyiz. Öğretmenlerimizin Taban Maaş Hakkı için yaptıkları eyleme desteğe geldik. Ama sadece bu eyleme destek için gelmedik. Çünkü onlar bize bilim, sanat ve özgürlük eğitimleri verdiler. Çocuklarımıza eğitim veriyorlar, yarın belki torunlarımıza eğitim verecekler. Sadece desteğe gelmedik, aynı zamanda direniş nasıl olur onu da öğrenmeye geldik. Onlarla beraberiz, direnişi de öğretiyorlar bize. Onlar özgürlük, dayanışma ve insanca bir yaşam için neler yapılması gerektiğini ve bunu bize öğretmeleri gerektiğini biliyorlar ve aslında bize bunu öğretmek için mücadele veriyorlar. Sonuna kadar öğretmenlerin yanındayız. Onların mücadelesini destekliyoruz." dedi.

15 Haziran günü Emegin Gücü Derneği sosyal medya hesabından işçilerden kalıp işi yapan işçilerin ücretlerinin tamamının ödendiğini ve bu nedenle şantiye eylemlerini bitirdiklerini duyurdu.

Olağan Dışı Bir Yaz

Sinan Kaleli

Olağandışılığın, yaygın deyimle, “yeni normal” olduğu şartlarda, bir yaz nasıl olağan dışı olabilir ki! Ama oluyor, olacak!

İçeride ve dışarıda gerçekten altüst edici gelişmeler yaşanıyor. Bir yandan yaşlı dünya direksiyonu kilitlenmiş, freni boşalmış bir kamyon misali büyük yıkım savaşına koşuyor. Sırbistan başkanı Vucic’in açıklaması, tüm dünyanın hızla uçurumun kenarına sürüklendiğinin yetkili bir ağızdan dillendirilmesi bakımından sarsıcı: “Üçüncü dünya savaşından söz edemem ama büyük bir çatışmadan söz ediyorum. Ne kadar uzaktayız? Bundan çok uzakta olmadığımızı inanıyorum. Üç ya da dört aydan fazla değil ve bunun daha önce gerçekleşmesi tehlikesi de var”

Benzer, hatta çok daha ürkütücü açıklamalar, özellikle NATO içindeki “aykırı sesler”den uzun süredir duyulmaktaydı. ABD-NATO liderliğinde tüm emperyalist cenahın dünyayı büyük bir savaşa sürüklendiği, Ukrayna (ve yakın gelecekte Tayvan ve Kore) sahasının emperyalistlerle Rusya’nın (daha geniş olarak Çin, demokratik halkçı yönetimler ve sosyalist ülkelerin) doğrudan çatışmasına evrileceği uyarıları, bizzat AB ve NATO içinde Orban, Fico benzeri yöneticiler tarafından dillendiriliyordu. Dün ise Stoltenberg “güçlü caydırıcılık potansiyeline sahip olduğunu dış dünyaya göstermesi gereken ittifakın, nükleer varlıklarını depodan çıkarıp kullanıma hazır hale getirmesi konusunda görüşmeler” diyerek, emperyalistlerin bir nükleer savaşı dahi göze aldıklarını veya bu yönde güçlü bir eğilimin olduğunu açıklamış oldu.

Emperyalistlerin büyük bir yıkım savaşını başlatmaya istekli olduklarını, uzun süredir dile getiriyoruz. Bu eğilim, uzun süredir olgularla desteklenen açık bir politik ajanda halini almıştır. Ortaliğe saçılan olgu sayılamayacak

kadar çok. Emperyalistlerin bu yıkıcı savaş için istek ve çabası, karşıt eğilimlerle şu ya da bu oranda dengelendi bugüne kadar. Gerek dünya genelinde işçi ve emekçilerin yükselen antikapitalist, antiemperyalist mücadelesinin yarattığı baskı, gerek emperyalistlerin karşısında duran Rusya-Çin’in başını çektiği ve sosyalist ülkelerce de güçlendirilen cephenin askeri-politik ağırlığını koymasıyla, neredeyse bir yazgı kesinliğinde olan savaşın önü şimdiye kadar alınabildi. Bu etkenler, kendi karşıtını hem besleyen, onu yaratan, hem ona engel olan çelişik bir rol oynuyor.

Emperyalistleri büyük bir yıkım savaşına zorlayan etkenler, tam da aynı zamanda onu bu savaşı bir an evvel başlatmaktan alıkoyan bu etkenlerdir.

Sistem tıkanı. Çöküyor. Kapitalizmin bu dinamikleri işçi ve emekçileri mücadeleye itiyor. Kapitalizmi aşma doğrultusundaki bu mücadele de sistemin krizini ve çöküş sürecini derinleştiriyor. Emperyalistler bu süreci durdurabilmenin, en azından yavaşlatabilmenin yolu olarak büyük yıkım savaşını başlatmayı görüyor. Ama antikapitalist toplumsal devrim güçlerinin baskısı, sermaye sınıfının, böyle bir savaş sonrası sistemin tümünden yıkılacağını düşünmesine sebep oluyor ve haliyle savaş eğilimlerini frenliyor. Ne var ki bu, aynı toplumsal devrim baskısı, emperyalist sermayede, devrimin ancak böylesi bir büyük savaş ile ezilebileceği, sistemin tek kurtuluş yolunun bu olduğu düşüncesini bir politika düzeyine yükseltiyor. Sonuçta kendi kuyruğunun peşinde dolanan çözümsüz bir çelişkinin tam ortasına yuvarlanmış oluyoruz.

Bu çelişik sebep-sonuç girdabında ibre, her geçen gün yıkım savaşına doğru dönüyor.

Yarın, geleceksiz bir sınıfın tüm gelişmeyi, tüm yaşamı durdurma çabasından başka bir şey değil emperyalist burjuvazinin bu umutsuz yıkıcı çabası. Kendi geleceği karanlık olan bir egemen sınıf, kendisiyle birlikte tüm insanlığı uçuruma sürüklüyor.

Uzun bir dönemdir hegemoniyaları hızla aşınıp çözülüyor. Güneş altındaki kar yığını gibi eriyor. İşte Ortadoğu!.. Filistin’de ve genel olarak Ortadoğu’da gördüğümüz gibi, vahşet ve soykırım düzeyine ulaşan emperyalist saldırganlık, adım adım geriliyor, güç kaybediyor. Netenyahu hükümetinin düşmesi, siyonist ordudaki çöküş belirtileri, Yemen açıklarında üst üste darbeler yiyen emperyalist donanmalar, emperyalist-kapitalist egemenliğin bölgedeki hızlı gerileşiminin birkaç örneğidir.

Çöküş derinleştikçe emperyalistlerin kapı dışarı edildiği bağımlı ülke sayısı artıyor. Daha öncesinde mali, siyasi, ticari ve askeri yollarla boyun eğdirilen ülkeler, Rusya-Çin ikilisinin ve sosyalist ülkelerin güçlü varlığını arkalayarak belirli bir “hareket serbestliği” alanı kazanıyor. Emperyalist sistemin çöküş dinamiği derinleştikçe, savaş eğilimi daha da güçlenecektir.

Stoltenberg’in son açıklamasını da, G7 etiketli emperyalist blokun İtalya zirvesinin sonuç bildirgesine yansıyanları da bu kapsamda ele almak gerek. Hatta ve hatta Avrupa Parlamentosu seçimlerinin sonuçlarıyla gözümüze gözümüze sokulan “aşırı sağ partilerin” (bildiğimiz faşist parti ve hareketlerin) yükselişini, tam da burada aramak gerek. Malum, tekelci sermaye böylesi dönemde elbette en çok faşist saldırganlığa, faşist hareketlere ve iktidara ihtiyaç duyar. Devrimin büyümesine sermaye sınıfının cevabıdır faşizm.

Sıcak, çok sıcak geçecek bir yaz var önümüzde.

İsviçre'de Kadın Grevi

Emekçi Kadınlar

İsviçre'de son beş yıldır her 14 Haziran'da yapılan Kadın Grevi'ne, bu yıl sayıları on binleri aşan katılım sağlandı. Kadınlar, kelimenin tam anlamıyla Basel meydanlarını doldurdu. Aynı anda birçok şehirde yapılan Kadın Grevi yoğun katılımlarla gerçekleştirildi.

Emekçi Kadınlar (EKA)'nın da aralarında olduğu, çeşitli taleplerle bir araya gelen kadınlar;

Emeklilik ücretlerinin iyileştirilmesi, eşit işe eşit ücret, haftada 35 saati aşmayan çalışma saatleri, toplumsal cinsiyet eşitliği gibi taleplerin yanı sıra, en öne çıkan konulardan biri kadın cinayetleri oldu.

Kadın Cinayetlerini Durdurun Platformu'nun araştırmasına göre, İsviçre'de her iki haftada bir kadın katlediliyor. Bu sayı, İsviçre gibi ekonomik refahı yüksek ülkeler için korkunç rakamlar olarak görülüyor ve kadın cinayetlerine karşı kadınlar her defasında daha fazla sokağa çıkıyorlar.

Yapılan açıklamalarda, "Kapitalist erkek egemen sistemin neden olduğu kadın katliamları dile getirildi. Kadın cinayetleri münferit bir olay değil, bir aile dramı değil... Bunlar sadece ataerkilliğe dayanan yapısal şiddetin görünen kısmı. Kadın cinayetleri hala aile içi şiddet olarak görmezden geliniyor. Ancak sonuçta kadın cinayeti, kadınların katıldığı maksimum ataerkil ve kapitalist şiddettir." denildi.

Taşınan dövizlerin bir çoğunda "Aile Dramı Değil Kadın Katliamı" yazılıydı.

Organizatörlere göre grev çağrısına sadece Basel'de 15 bin - 20 bin

arası kadın katıldı. Bu, onların beklentilerinin 3 katını aşan bir rakam. Tüm İsviçre'de greve katılan kadın sayısı 150 bini buldu.

Basel'deki Theaterplatz'da toplanan kadınlar, kadın cinayetlerine, eşitsizliğe dikkat çektiler.

Aynı nitelikler için daha az ücret ödenmesi ve kadınlar için daha düşük emekli maaşı gibi sorunlar sık sık dile getirildi.

Yürüyüş boyunca kitle sürekli olarak "Filistin'e Özgürlük", "Gazze'ye Özgürlük", "Enternasyonal Mücadeleyi Yükseltelim", "Soykırımı Son" gibi faşizme ve kapitalizme karşı sloganlar attı.

Gençlerin çok yoğun bir katılım sağlaması da gözlerden kaçmadı. Çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu

göstericiler "Ataerkilliği, Kapitalizmi, Irkçılığı ve Faşizmi Yıkın, Sosyalizmi Kurun" pankartları taşıdı.

Gençler yürüyüş boyunca sürekli ve hep bir ağızdan ritmik olarak "Devrim, Devrim, Devrim" diye haykırdı.

Büyük gösteri, Basel'deki Tiyatro Meydanı'nda başladı ve Wettstein Köprüsü üzerinden Basel şehir merkezinde daire oluşturacak şekilde şehrin göbeğine taşındı. Geçen yıl İsviçre genelinde 350 bin kişi kadın hakları için gösteri yapmak üzere toplanmıştı. Bu yıl bu sayı, katlanarak arttı.

Donbass izlenimleri -5

O akşam kaldığımız yere döndüğümüzde Luganskli bir gazeteci bizi görmeye geldi. Sohbet etmek istiyordu.

Türkiye'ye gitmiş, İstanbul'da sosyal reformist partilerin önde gelenlerinden birinin "Genel Sekreteri" ile görüşmüş. Sosyal reformistimiz çok meşgul(!) olduğu için yirmi beş dakika mı neymiş zaman ayırmış ona. Burada süren savaş hakkında sosyal reformistimizin neler söylediğini sorduk, tek kelime etmemişmiş. Bunun yerine RFKP'yi eleştirmiş. Saf gazetecimiz, sosyal reformistin neden iki Halk Cumhuriyeti ve süren savaş konusunda tek kelime etmediğini merak dahi etmemiş; oysa İstanbul'a gidiş nedeni Türkiye "sol" hareketinin sürmekte olan savaşla ilgili görüşlerini öğrenmekmiş.

Gazetecimiz ne kadar saf ise, sosyal reformistimiz de o kadar "kurnaz". Lugansk'tan gelen bir gazeteciye, verdikleri savaşa karşı olduklarını söyleyecek değil ya... Onun yerine RFKP'yi eleştirmiş. Konuştuğu kişinin neden sürmekte olan savaş hakkında tek kelime etmediğini düşünüp düşünmediğini sorduk; düşünmemiş. RFKP eleştirisini cebine koyup gazeteciye geri göndermiş kurnaz sosyal reformistimiz.

Sabah bizi almaya geldiler. Son günümüzdü; pek çok yeri görmüş,

tartışmış, düşüncelerimizi ifade etmiştik. Türkiye'ye çok önem veriyorlardı, bunu hem belli ediyor hem de ifade ediyorlardı. Sadece onlar değil, delegasyonda yer alan diğer ülkelerden yoldaşlar da Türkiye'ye önem veriyorlardı. Delegasyon için basın konferansı örgütlemişler. Kaldığımız yerden doğru oraya, basın konferansının düzenleneceği yere gittik. Yer, daha önce gittiğimiz üniversitenin konferans salonuydu. Üniversite rektörü ve başka yetkililer gelmişlerdi. Yerli TV ve gazetelerin temsilcileri de... Oradan TV yayını için bir stüdyoya gittik. Stüdyo, Sovyetler Birliği döneminden kalmış. Aradan geçen uzun yıllar içinde bakımsız kaldığı belli oluyordu. Ukrayna devleti, 2014 yılına kadar o bölgelere kuruş harcamamış. Bana Türkiye'nin Kürdistan politikasını hatırlattı. 2014 yılından sonra ise, savaş sonucu daha kötü hale gelmiş her yer. Savaş altında geçen on yıl her şeyi daha da geriye götürmüştü.

On yılı sıcak savaş içinde geçen, son otuz yıl boyunca hiç yatırım yapılmayan stüdyo yine de teknik donanım bakımından fena sayılmazdı. Çekimlerden sonra Lugansk şehrini gezmeye gittik. Komsomol Parkı'na götürdüler bizi. Çok büyük bir parktı. Gençler, çocuklar savaş havasına aldirmeden oynuyor, eğleniyorlardı.

Savaş, çocuklara neşelerinden bir şey kaybettirmemişti. Parkta altı tane büst vardı ve hepsi genç insanlara aitti. Sorduk; "Büyük Anavatan Savaşı"nda kahramanlık gösteren komsomolculara aitmiş büstler. Bir kez daha Lugansk işçi ve emekçilerinin SSCB ruhunu, değerlerini, özlemini tüm canlılığıyla yaşattığına tanık olduk.

O gün öğleden sonra, bizimle ilgilenen ekip dışında kalan Luganskli yoldaşlarla vedalaşıp şehirden ayrıldık. Geri dönüş başlamıştı. Rusya sınırına varmamız için iki saatten fazla sürecek bir yolculuğa başladık. Her tarafı bitki örtüsüyle kaplı, geniş ve neredeyse dümdüz diyebileceğimiz topraklar, ağaçların arasında kaybolmuş evler, savaşın kanıtı gibi duran bombalanmış yerler... Kontrol noktaları giderek seyrekleşiyordu. Sınıra vardığımızda Lugansk Halk Cumhuriyeti'nden Rusya'ya geçmek için bekleyen kalabalık bir araç konvoyu gördük. Sınırdaki sıkı bir kontrolden dolayı geçiş oldukça yavaştı.

Sınırdan bir süre sonra bir kasabaya vardık. Lugansk'a gidişte otobüsten indiğimiz kasabaydı. Bizi getiren yoldaşlarla vedalaşıp ayrıldık.

On üç saat süren gece yolculuğu başladı. Yan tarafımda oturan bir yolcu, bir okuduğum kitaba, bir bana bakıp duruyordu. Türkçe kitap oku-

yup yanımdaki yoldaşla başka dilden konuşunca dikkatini çekmiş. Sonra dayanamayıp sordu: "Türkiye'den mi geliyorsun?" Bu gibi durumlardan kısa bir yanıtta sonra hemen karşı sorulara başlamak gerekiyor. Öyle yaptım: "Sen nereden geliyorsun" Kırgızistan'dan buralara göçmüş on beş yıl önce. İş durumlarını, ayrımcılık yapıp yapılmadığını, baskı altında olup olmadıklarını, işçi ücretlerini sordum.

"Ne baskısı" dedi, "Sana iş veriyorlar, ücretini veriyorlar; ücret de fena değil. Çalışsana kardeşim, ne gidip hırsızlık yapıyorsun, sağa sola saldırıyorsun, kadınları taciz ediyorsun..." Sayıp dökmeye başladı. Meğerse kendi hemşerilerine öfkeliymiş. Onun için bir dokununca hemen dökülüp saçılıyor. Ortalama işçi ücretlerini sordum. "Bak," dedi, "ben şimdi 15 günlüğüne bir inşaatta çalışmaya gidiyorum, inşaatta kontrol işçisi olarak çalışıyorum. On beş günün sonunda otuz yedi bin ruble alıp döneceğim. Ortalama işçi ücreti yetmiş-yetmiş beş bin ruble" Türkçesi fena değildi. En azından Azerilerin Türkçesinden daha iyi, daha anlaşılırdı. Bu ücretin bir işçi ailesinin geçimi için yetip yetmediğini sordum. "Yeter" dedi. "Bizimkiler -Kırgızistan vatandaşlarını kastediyor- burada çalışıp Kırgızistan'daki ailelerine para gönderiyor, orada ev yaptırıyorlar, ailelerine yardım ediyorlar" dedi. Ayrımcılığa uğrayıp uğramadıklarını sordum, çekine çekine. Bir daha parladı, "Ne ayrımcılığı" dedi, "ayrımcılık zaten yasak burada". Sohbetimiz Rusya'nın koşulları üzerine böyle sürüp gitti.

On üç saatlik yolculuktan sonra, sabahın erken saatlerinde otobüs getirip bizi ilk başlangıç noktasına bıraktı. Bir kez daha Nazım'ın şehrindeydik. Burjuvazinin bu şehri bizden alması geçici bir durumdu, geri alacağımızdan en ufak bir şüphe yok. Burjuvaların "bayram" havası çoktan yerini korku ve endişeye bırakmış.

Korku ve endişenin kaynağı, Rusya Federasyonu halklarının kalbinden, bilincinden, özleminden, kültür ve edebiyatından bir türlü sökülüp atılmayan sosyalizm tutkusu, isteği idi. Bunun aynı zamanda emperyalistlerin temel korku ve endişe kaynağı olduğunu da biliyoruz artık. Donbass halklarının faşizme ve emperyalizme karşı ayaklanmasının iki Halk Cumhuriyeti'nin, Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetleri'nin ilanıyla taçlanması, bu zaferin baskısı

ve emperyalist kuşatmanın Rusya'daki iktidarı, emperyalistlerle uzlaşma, "barış içinde bir arada yaşama" çabalarına rağmen savaşa girmek zorunda bırakması tarihte yeni bir dönüm noktası oluşturdu.

1830'lardaki Fransa/Lyon ayaklanmasının startını verdiği proletarya ile burjuvazi arasındaki çetin sınıf savaşı, burjuvaziyle her türlü uzlaşma, toplumsal barış, "barış içinde bir arada yaşama" hayallerini tarihin çöplüğüne atarak, sosyalizmin kesin zaferine kadar durmadan devam edecek. Sovyet topraklarında kısa süreliğine geri çekilen proleter devrim, şimdi güç toplamış biçimde yeniden öne atılmanın hazırlığı içinde. Rusya halkları, çok küçük bir parantezden sonra, bir kez daha sosyalizme doğru yürümeye başlamışlar.

Tanık olduğumuz olgu buydu.

“Burada Emperyalizme, Faşizme Karşı Mücadelemizi Başlattık”

Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Lugansk Halk Cumhuriyeti adına, bugünlerde birçok kıtada, birçok ülkede ve özellikle de Kore Cumhuriyeti'nde düzenlenen anti-faşist konferansın tüm katılımcılarına hoş geldiniz demek istiyorum. Şu an eskiden Ukrayna olan Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerindeyiz. Burada emperyalizme karşı, Amerikan emperyalizmi ve tüm dünyayı boyunduruk altına alan Anglo-Sakson fetih ideolojisi tarafından desteklenen faşizme karşı mücadelemize başladık.

Ve şu anda Donetsk, Lugansk, Zaporozhye ve Kherson bölgelerinde olup bitenlerin hepsi ABD emperyalizminin dokunaçlarını hedeflediği Rusya Federasyonu'na yönelik saldırıların bir türevidir. Donbass halkının, Ukrayna'nın bu eski halklarının iradesini boyunduruk altına almak ve dünyada sadece tek bir gücün -ABD gücünün- tüm dünyaya hakim olduğunu ve bu mücadelenin tüm dünyaya sıçradığını göstermek istiyor.

Bu durum bugün Amerika'nın isteklerini yerine getiren Avrupa için de geçerlidir. Amerikan emperyalizminin elinde bir oyuncak ve araç haline gelen Ukrayna'dan bahsetmiyorum bile. Elbette bu aynı zamanda Güneydoğu Asya ülkelerini, Kore yarımadasını, Çinhindi'ni ve tüm Pasifik bölgesini de ilgilendiriyor. Amerikan çizmesinin ya da Amerikan emperyalizminin girdiği her yerde, gerilimin olduğu her yerde,

askeri durumun bu bölgelere hakim olduğu her yerde. Tüm bunlar Amerikan sermayesinin dünyada hakimiyetini hissettirmek için yapılıyor. Bugün tüm halklara, tüm dünya halklarına sesleniyorum. Donetsk'te, Lugansk'ta, Kherson'da, Zaporozhye'de savaş istemiyoruz, tüm halklarla barış içinde yaşamak istiyoruz. Biz dost olmak istiyoruz. Ticaret yapmak istiyoruz, sos-

yalleşmek istiyoruz, iletişim kurmak istiyoruz, karşılıklı kültürel alışverişte bulunmak istiyoruz, spor alışverişinde bulunmak istiyoruz. Bizim arzumuz budur. Bu amaçla 10 yıl önce bugün Ukrayna'da var olan faşist emperyalist hükümete karşı ayağa kalktık. Bu ideolojiyle ve Ukrayna devletinin yöneticileriyle 10 yıldır mücadele ediyoruz.

Biz Ukrayna halkına karşı değiliz. Ukrayna rejimine karşı savaşıyoruz çünkü bu rejim Amerikan emperyalizminin isteklerini yerine getiriyor. Bir kez daha vurgulamak isterim ki biz barış istiyoruz, halklar arasında dostluk istiyoruz, şu anda bulunduğumuz anavatanımız Rusya'nın Kore halkıyla, Çin halkıyla ve hatta Amerikan halkıyla barış içinde yaşayacak güçlü ve bağımsız bir devlet olmasını istiyoruz. Herkese mutluluk, tüm askeri çatışmaların sona ermesi ve uluslararası dostluk diliyorum; bu hepimizin hayalidir. Önemli olan umudumuzdur; dünya halklarının bizi anlayacağından ve bizimle birlikte hareket edeceğinden eminim. Amerikan emperyalizmine karşı ayaklandık. Haydi birlikte savaşalım.

Boris Litvinov
RFKP Donetsk Cumhuriyet Komitesi

Dünya Anti-Emperyalist Platformu'nun sitesinden çevrilmiştir.

